

DE MORIBUNDIS

Av GUNNAR EKELÖF

O heliga död! Du som ger livet en mening!
O heliga kärlek! Ni tvenne!
Ni som tar oss och gör med oss vad ni vill
— fångar nyss på Ogygias ö och nu i cyklopens grotta,
fångar för livet, o död!

Livets mening:

Att inför döden söka en mening åt livet!
Jag vet det nu
när den enögde åter rör i sin gryta,
blåser på elden och trevar,
bränner sig, ryter och famlar,
slår omkring sig, snavar, kommer famlande,
så som han famlat alltsen den listige bländade honom,
han som äter oss en efter en,
sliter oss sönder som Saturnus sina söner
— alldeles meningslöst! Och var finns en utgång?
Lönlöst att krypa bak skynket människovärde
eller bak kryddkistan religion!
Lönlöst att smyga sig ut med fåren
eller att göra sig själv till ett får!
Och han som bländade dig var bara en diplomat,
fick frist mot borgen i vår aptitliga ångest,
när måltidstimmarna nalkades,
och vi trodde ditt val var blint!
Du ser oss, famlande Polyfemos, du ser mig —
och allt en mänska kan göra är att vänta
och sedan: Att streta emot!

Verkligheten är här och nu.

Jag är Jag,
tryckt emot väggen,
medan de röda jättehänderna famlar
och äntligen väljer sig annat offer ...

Det visste jag väl!